

‘Ο ιός... τῶν χεριῶν

Εβλεπα τίς σχολικές τσάντες ν’ ανοιγκλείνουν καί νά βγαίνουν μικρά μπουκαλάκια

μέ τό ἀπολυμαντικό ὑγρό τῶν χεριῶν. Κόκκινα, πράσινα, κίτρινα, μέ ιδιαίτερη χαρακτηριστική ὄσμη. «Γιά νά προφυλαχθοῦμε ἀπό τόν ἐπικίνδυνον ἰό τῆς γρίπης», «νά μή μολυνθοῦμε» δικαιολογοῦνταν, ἐπαναλαμβάνοντας τή φράση -κλειδί τῆς ἐνημέρωσης τῶν ὑπευθύνων, πού φαίνεται νά τήν ἀκολουθοῦσαν ὑποδειγματικά. «Τά χέρια εἶναι ἡ πιό ἐπικίνδυνη ἐστία μόλυνσης». Ἔτσι εἶπαν οἱ εἰδικοί καί ἔδωσαν ὁδηγίες.

Από τί μιὰ θαύμαζα τήν εὐαισθησία καί προσοχή τους, καί ἀπό τήν ἄλλη προβληματιζόμενον, καθώς ἔβλεπα τά παιδιά ἀνίσυχα νά προσπαθοῦν νά προφυλαχθοῦν. Ἦθελα τόσα νά τοῦς πῶ γιά κάποιους ἄλλους ἰούς, πού μόλυναν τά νεανικά τους χέρια τόσο συχνά, ἔμπαιναν στήν ψυχή τους ἀδιόρατα καί ἐπικίνδυνα καί δέν ἔπαιρναν γι’ αὐτό καμιά προφύλαξη.

Αέν ἦταν λίγες οἱ φορές πού τά ἔβλεπα νά χειρονομοῦν ἀπρόσεκτα, εὐκόλα καί ἀσυγκράτητα, χωρίς νά συνειδητοποιοῦν τό γιατί. Ἦθελα νά τά ρωτήσω, ποιούς καί γιατί ἤθελαν νά μμηθοῦν, καί λυπόμουν ὅταν ἔβλεπα τοῦς ἄλλους νά γελοῦν ἀπέναντί τους ἐπιδοκιμαστικά, νά τά παρακινοῦν νά συνεχίσουν, σά νά ἐπρόκειτο γιά κάποιο κατόρθωμα.

Κοίταξα μέ ἀπορία τίς ὑψωμένες γροθιές τους, ὅταν ἀντιδικοῦσαν μεταξύ τους, ἔστω καί γιά μικρή ἀσήμαντη διαφωνία, καί τή δύναμη πού ἔβαζαν σέ κάθε ἀντίδραση καί διαμαρτυρία τους, ὅταν «τοῦς ἔπνι-

γε τό δίκιο», ὅπως ἔλεγαν καί ἤθελαν ἔτσι μέ τίς κινήσεις τῶν χεριῶν νά ἐπιβάλουν τή γνώμη τους, νά πείσουν γιά τίς διαστάσεις τοῦ προβλήματός τους καί τήν ἀνάγκη νά ἐπιλυθεῖ ἄμεσα καί ἀποτελεσματικά μέ τό δικό τους τρόπο.

Παρατηροῦσα τά κακότεχνα, μπερδεμένα γραψίματά τους στά θρανία, στίς τσάντες, στούς τοίχους καί προσπαθοῦσα νά ἐρμηνεύσω τούτη τήν ἔκφραση καί ἐκδήλωσή τους, μέσα ἀπό λέξεις-συνθήματα, χρώματα, σχήματα, εἰκόνες. Τί ἔγραφαν καί τί ἤθελαν νά ποῦν;

Κι ἄλλες πάλι φορές μέ ἐνοχλοῦσε ἐκεῖνη ἡ παθητική καί ἀδιάφορη ἀπραξία τους γιά κάποια μικρή ἐξυπηρέτηση, ἕνα χέρι βοήθειας στίς ἀνάγκες τῆς στιγμῆς, στόν ἀγῶνα καί τόν κόπο τοῦ διπλανοῦ. Ἔπρεπε νά τοῦς τό πείς, «βάλτε ἕνα χεράκι, παιδιά!»

Μά περισσότερο ἀπ’ ὅλα φοβόμουν ὅταν στά χέρια τους ἔβλεπα νά κρατοῦν ὅ,τι δελεαστικό, ἐπικίνδυνον τοῦς προσφέρονταν. Ἔνα τσιγάρο, ἕνα ποτό, ἕνα βιβλίο, ἕνα DVD, ἕνα... Ἦ νά κρατοῦν καθηλωμένα μέ τίς ὥρες τό ποντίκι τοῦ ὑπολογιστή παίζοντας ἢ σερφάροντας σέ ἐπικίνδυνα μονοπάτια τοῦ κυβερνοχώρου.

Γι’ αὐτούς τοῦς ἰούς ἤθελα νά τοῦς μιλήσω. Γι’ αὐτούς φοβόμουν. Τοῦς ἤξεραν; Τοῦς κατα-

λάβαιναν; Ἐμπαιναν ἀπ' τὰ χέρια τους. Καί πῶς νά τὰ προφυλάξεις; Πῶς νά τὰ μάθεις ποῦ νά ἀπλώνουν τό χέρι καί νά ζητοῦν βοήθεια, καθοδήγηση, ἀσφάλεια καί στηριγμό;

Α ἐν ἦταν γι' αὐτά τὰ χέρια τους. Ὅχι. Τά εἶχα τόσο καμαρώσει, τόσες ἄλλες φορές. Τά εἶχα δεῖ νά ζωγραφίζουν, νά γράφουν στίχους, νά παίζουν μουσική, νά δημιουργοῦν, νά ἐκφράζονται, νά ἀγαποῦν, νά στηρίζουν, νά προφυλάσσουν, νά συμφιλιώνονται, νά χειροκροτοῦν ἀναγνωρίζοντας τήν ἐπιτυχία τοῦ ἄλλου, νά προσφέρουν, νά ὑψώνουν τή σημαία, νά κάνουν τό σταυρό τους, νά προσεύχονται, νά θέλουν ν' ἀγκαλιάσουν ὅλο τόν κόσμο... Γι' αὐτά κι ἄλλα πολλά ἦταν τὰ χέρια τους ἀπ' τό Θεό δοσμένα. Ἄν μπορούσαν νά τό νιώσουν βαθιά.

Γ υρίζω καί κυττάζω πάνω στό Σταυρό τὰ δικά Του πληγωμένα, πανάχραντα χέρια. Στά χέρια αὐτά, πού ἀγκάλιασαν καί εὐλόγησαν τά παιδιά, στά χέρια τοῦ Θεοῦ Πατέρα ἐμπιστεύομαι τὰ χέρια τῶν παιδιῶν, γιά νά τὰ ἀσφαλίζει, νά τὰ καθοδηγεῖ, νά τὰ ἀγιάζει. Στά χέρια Σου, Χριστέ μου, νά κρατᾶς τὰ χέρια τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Φ.